

Sygn. akt VU 5545/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Beata Łapińska

Protokolant st. sekr. sądowy Zofia Aleksandrowicz

po rozpoznaniu w dniu 11 marca 2015 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku U. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o rentę rodzinną

na skutek odwołania U. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 8 stycznia 2014 r. sygn. (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób , że przyznaje wnioskodawczyni U. K. dalsze prawo do renty rodzinnej na okres od dnia 1 lipca 2014 roku dni dnia 30 czerwca 2017 roku.

Sygn. akt V U 5545/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 czerwca 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. wstrzymał U. K. prawo do renty rodzinnej. W uzasadnieniu ZUS podał, że wnioskodawczyni nie jest obecnie całkowicie niezdolna do pracy.

Od powyższej decyzji U. K. wniosła w dniu 2 lipca 2014 roku odwołanie.

ZUS wnosił o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

U. K. urodziła się w dniu (...) 1985 roku. W dniu 31 sierpnia 2003 roku wnioskodawczyni ukończyła naukę w szkole.

(okoliczności niesporne)

Orzeczeniem z dnia 20 stycznia 2014 roku lekarz orzecznik ZUS stwierdził, że U. K. jest trwale całkowicie niezdolna do pracy. Ustalono jednocześnie, że całkowita niezdolność powstała przed dniem 12 czerwca 2001 roku. W orzeczeniu wskazano, że wnioskodawczyni nie jest przy tym niezdolna do samodzielnej egzystencji.

(dowód: orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 20 stycznia 2014 roku k. 18 w aktach ZUS)

Decyzją z dnia 7 lutego 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. przyznał U. K. prawo do renty rodzinnej po zmarłej matce E. W..

(okoliczność niesporna)

U. K. wniosła sprzeciw od powyższego orzeczenia lekarza, w wyniku czego sprawę ustalenia niezdolności do pracy i niezdolności do samodzielnej egzystencji skierowano do komisji lekarskiej ZUS. Komisja orzeczeniem z dnia 12 maja 2014 roku ustaliła, że wnioskodawczyni nie jest całkowicie niezdolna do pracy. Orzeczenie to stało się podstawą do wstrzymania wnioskodawczyni prawa do renty rodzinnej.

(dowód: orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z dnia 12 maja 2014 roku k. 29 w aktach ZUS)

U. K. jest osobą upośledzona umysłowo w stopniu lekkim.

Wnioskodawczyni cierpi na schizofrenię paranoidalną, która powoduje u niej okresową całkowitą niezdolność do pracy. Całkowita niezdolność do pracy powstała przed 25 rokiem życia, w trakcie nauki szkolnej, tj. przed dniem 31 sierpnia 2003 roku.

Obecny stopień zaawansowania schorzeń nie powoduje u U. K. niezdolności do samodzielnej egzystencji.

(dowód: opinia biegłej w dziedzinie psychologii klinicznej J. Ś. k. 15-17, opinia biegłej w dziedzinie psychiatrii K. O. k. 35-39 w aktach sprawy)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 68 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2013.1440 ze zm.) dzieci własne, dzieci drugiego małżonka i dzieci przysposobione mają prawo do renty rodzinnej:

1. do ukończenia 16 lat;
2. do ukończenia nauki w szkole, jeżeli przekroczyły 16 lat życia, nie dłużej jednak niż do osiągnięcia 25 lat życia, albo
3. bez względu na wiek, jeżeli stały się całkowicie niezdolne do pracy oraz do samodzielnej egzystencji lub całkowicie niezdolne do pracy w okresie, o którym mowa w pkt 1 lub 2.

Istota sporu przedmiotowej sprawy sprowadzała się do ustalenia czy wnioskodawczyni jest osobą całkowicie niezdolną do pracy, a jeżeli tak, to czy niezdolność ta powstała do dnia ukończenia przez nią nauki w szkole, tj. do dnia 31 sierpnia 2003 roku.

Stosowanie do art. 12 ust. 1 ww. ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy (art. 12 ust. 2 ustawy).

W świetle wskazanych przepisów całkowicie niezdolną do pracy jest zatem osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy na normalnym rynku pracy, przyczyną tej utraty jest naruszenie sprawności organizmu i nie rokuje, że po przekwalifikowaniu odzyska zdolność do pracy.

Ocena zdolności do pracy wymaga ustalenia stanu zdrowia i jego wpływu na zdolność wykonywania pracy zarobkowej. W judykaturze podkreśla się, że poczynienie tych ustaleń wymaga wiadomości specjalnych i z reguły nie jest możliwe do dokonania samodzielnie przez sąd (wyrok SN z dnia 27 października 2005 roku, I UK 356/04, LEX nr 276241). Wobec powyższego, celem wyjaśnienia spornej okoliczności, Sąd dopuścił dowody z opinii biegłych z zakresu psychologii oraz psychiatrii, które to dziedziny obejmują rozpoznane u wnioskodawczyni schorzenia.

Opracowane na potrzeby postępowania opinie Sąd ocenia jako jasne pełne, logicznie i należycie uzasadnione. Biegłe sporządziły opinie w oparciu o dokumentację medyczną wnioskodawczyni oraz po przeprowadzeniu jej osobistego badania. Sformułowane w nich wnioski są spójne – w zgodnej ocenie biegłych U. K. jest obecnie całkowicie niezdolna do pracy.

Analiza opinii biegłej J. Ś. jednoznacznie wskazuje, że schorzeniem powodującym niezdolność do pracy jest choroba psychiczna, której rozpoznanie postawiono w dniu 19 listopada 2001 roku. Biegła wskazywała na szereg tzw. drugorzędowych objawów świadczących o rozpoznaniu schizofrenii w tym na dezorganizację i niedostosowanie zachowań w postaci zachowań dziwacznych, niezrozumiałych, stereotypowych w postaci grymasowania, niedostosowania emocji, deficytu uczuć, aspontaniczności, zaburzeń aktywności i zaburzeń intencjonalności działań, zachowań autoagresywnych, braku krytycyzmu, braku wglądu chorobowego.

Sąd nie podziela zarzutów stawianych przez organ rentowy powyższej opinii. ZUS próbował podważać jej wyniki zarzutem oparcia się na danych uzyskanych z wywiadu przeprowadzonego z siostrą wnioskodawczyni. Z treści opinii wynika co prawda, że wywiadu w większości udzieliła siostra U. K.. Biegła wskazała jednak, że kontakt werbalny z opiniowaną jest skąpy, a jej wypowiedzi chwilami są dziwaczne. Mimo to J. Ś. przeprowadziła osobiste badanie U. K..

Wnioski wypływające z opinii J. Ś. potwierdziła opinia biegłej K. O.. Określając objawy psychopatologiczne powodujące niezdolność do pracy wskazała ona na wycofanie społeczne będące objawem pierwotnym, stałą tendencją do regulacji napięć za pomocą aktów autoagresji, zachowania obsesyjno-kompulsyjne, dziwaczność zachowania, deficyt uczuciowości wyższej.

Kompleksowa analiza obu opinii pozwala stwierdzić, że organ rentowy nie zdołał skutecznie zakwestionować ich wyników. Podkreślić przy tym należy, że zarówno w treści pisma z dnia 1 grudnia 2014 r. (k. 24-25), jak i w opinii lekarskiej z dnia 12 maja 2014 r. (k. 67-68 w aktach ZUS) uwagę skoncentrowano na występującym u U. K. upośledzeniu umysłowym w stopniu lekkim (górną granicą). Pominięto przy tym chorobę psychiczną w postaci schizofrenii paranoidalnej, która stała się podstawą do stwierdzenia u wnioskodawczyni całkowitej niezdolności do pracy.

Mając zatem na uwadze, że sporządzone opinie nie zostały skutecznie podważone przez ZUS, Sąd zaliczył je w poczet wiarygodnego materiału dowodowego. Wnioski z nich wypływające stały się podstawą ustalenia u U. K. całkowitej niezdolności do pracy, powstałej jeszcze w trakcie nauki szkolnej. W świetle powyższych ustaleń oraz powołanych przepisów Sąd stwierdził spełnienie przez wnioskodawczynię przesłanek, o których mowa w art. 68 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Z tych względów Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.